

Forfatter: Stuckenberg, Viggo

Titel: Udrag fra VEJBRED

Citation: Stuckenberg, Viggo: "Samlede Værker", i Stuckenberg, Viggo: *Samlede Værker*, 1910-11, s. 496. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur:
<https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-stuckenberg03-shoot-idm139889640634384/facsimile.pdf> (tilgået 20. april 2024)

Anvendt udgave: Samlede Værker

Og jeg hører Æventyrets Skifting le, og saa er Natten stille viden om.

Men med ét skælver Luften svagt, og langt borte fra kommer det klangløst:

- - Hvorfor tier du? - - hvor er du? — fortæl mig Æventyr!
- - fortæl mig om Livets Lykke!

ÆVENTYRETS FE

Der var en Gang en modig Prins. Alle denne Verdens Prinsesser og halve Riger kunde han let nok have vundet, om han havde villet. Der var ikke det Æventyr til, som ikke *han* havde indladt sig paa. Men der var det besynderlige ved ham, at indlød han sig paa Æventyr, saa var det for Æventyrets Skyld og ikke for Lønnens. Prinsesserne lod han sidde, men Æventyrene opsøgte han. Saa faldt det ham en skønne Dag ind, at ogsaa han en Gang burde unde sig en Frugt for sin Umage, men stor og svulmende skulde den være, større end alle de andres. Og saa gik han ud for at finde og vinde selve Æventyrets Fe.

Alle de Stier, der førte til Prinsessernes Slotte, og som han og alle andre Prinser kendte ud og ind, gik han hastigt forbi. Først da han havde alle kendte Vejspor mange Dage bag sig, begyndte han at se sig om efter den, han søgte.

Dagene gik, og lige ensomt var der om ham. Dybt ind i store Skove brød han sig Vej. Der laa de aabne Pletter inde og lyste i Solen og lokkede ham som gyldne Fepaladser. Men kom han der, var det kun Sol paa Græs eller Sol paa Vand. Og op over Bjerge, hvis Toppe skinnede som Taarnfinder af Sølv, steg han. Men stod han deroppe, var Taarnene Fjæld og det flimrende Sølv Is og Sne. Saa gik han der hen, hvor Storm og Uvejr rasede, og

kaldte paa den, han søgte, og spilede sine Øjne vidt aabne og stod og stirrede, hver Gang Lynene flammede. Men ingen Ting saa han, intet andet end Ensomheden omkring ham.

Alligevel drog han videre og videre. For indvendig bar han paa et Billede, der var saa stolt og straalende og ungdommeligt, at det drev ham frem og holdt ham oppe, lokkede ham som Sejr og Fest og evig Sol, — Billedet af Æventyrets Fe.

Da gik han en Efteraarsaften over en flad og fattig Egn langt ude mod Vest. Skyerne drev tunge og gras hen over det endeløse, øde Land. Men længst ude i Vest stod en nøgen Himmelstribе, og dér sank Solkuglen glødende og stor.

Ud mod denne Himmelstribе gik han, gik og gik, og da Mørket begyndte at falde, og han løftede Hovedet for endnu en Gang at se ud over Egnen, om ingen var ham nær, stod han i en trang og trist Borggaard. Døre stod aabne ind mod mørke Gange, men ingen Lyd af Liv var at høre, og bag ham var Porten stænget. Da vilde han raabe, men tav og saa op mod Borgens Taarne, der sorte tegnede sig mod den sorte Himmel, og traadte over et Trin ind i en af de øde Gange og famlede sig frem gennem en Luft, der var vaad og kold som Regn.

Men pludselig var Gangen vejen, og han stod i et Kammer foran en Kamin, hvor Resterne af en Ild laa og glødede som Solen, der sank. Og tæt ved Kaminen sad en Kvinde.

Han saa kun hendes Ansigt. Skæret fra Gløderne lyste op over det, lyste paa det alene, og det var ungt og skært, men saa forunderligt smiløst som et Blad af en hvid Blomst, og fra dette hlege Hoved saa to Øjne paa ham, store og sorte og med et Blik, som hvilede den Sjæl, der gav det Liv, langt ude i den ensomme Nat.

Prinsen stod og stirrede. Han havde glemt alt, Sejr, Fest, Solskin og Æventyrets Fe, glemt det alt sammen for en tavs Sørgmo-